

ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΤΟ ΝΕΡΟ ΝΕΡΑΚΙ;

Η παγκοσμιοποιημένη επέλαση του καπιταλισμού συνεχώς εντείνεται. Πεινασμένες για Γη και διψασμένες για Ύδωρ, πολυεθνικές «επενδύουν» δισεκατομμύρια δολάρια αγοράζοντας δίκτυα ύδρευσης ή τεράστιες ποσότητες νερού για ύδρευση, άρδευση, παραγωγή ενέργειας και χρησιμοποίησή του στη βιομηχανία. Ανάμεσά τους η **General Electric** στις ΗΠΑ και η **Siemens** στην Ευρώπη. Τους τελευταίους μήνες αυξάνουν συνεχώς την παρουσία τους τράπεζες και άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, όπως η **Goldman Sachs**. Το νερό αποτελεί τη σημαντικότερη «επένδυση» σε φυσικά προϊόντα, αφήνοντας σε δεύτερη μοίρα το πετρέλαιο, τον χαλκό, τα αγροτικά προϊόντα και τα πολύτιμα μέταλλα. Τις προηγούμενες δεκαετίες, η διαδικασία ξεπουλήματος του νερού πραγματοποιήθηκε σε χώρες της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής, με ωμό εκβιασμό του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας αποτελώντας όρο των δανείων απόσβεσης του «χρέους» τους. Οι ξένοι πιστωτές μέσω αυτών των δανειοληπτικών οργανισμών παραβίασαν ακόμη και τα βολικά γι' αυτούς συντάγματα και νόμους που οι ίδιοι είχαν επιβάλει στους λαούς των χωρών, προκειμένου να προωθήσουν ιδιωτικοποιήσεις και τρομακτικές αυξήσεις στα τιμολόγια.

Σε πρόσφατη έκθεσή τους ομάδα ερευνητών του ΕΜΠ με θέμα «Υδάτινοι πόροι, υποδομές και υπηρεσίες νερού», κατέγραψε τις ιδιωτικοποιήσεις σε όλο τον κόσμο, οι οποίες συνδέονται με σκανδαλώδη ποσοστά κέρδους για τους ιδιώτες, άνιση πρόσβαση στο νερό για τους φτωχούς, αθέτηση υποσχέσεων ανάπτυξης του δικτύου και εκτεταμένη διαφθορά. Αν και παγκοσμίως οι ιδιωτικοποιήσεις του νερού έχουν αποτύχει, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θέτει ως μία από τις προϋποθέσεις του οικονομικού πακέτου «διάσωσης» της Ελλάδας, την πώληση των δικτύων ύδρευσης. Ας δούμε, λοιπόν, ποιος πληρώνει το πραγματικό κόστος.

Το νερό έχει τη δική του ιστορία:

Εν αρχή ην η... εμφιάλωση: Στις αρχές του εικοστού αιώνα, το φυσικό αεριούχο νερό της πηγής *Bouillens* (νερό που βράζει) της Γαλλίας κλείνεται σε γυάλινο μπουκάλι με ερμητικά κλειστό πώμα και το αναβλύζον νερό της πηγής που έχει ήδη αγοραστεί από κερδοσκόπους (**PERRIER, Harmsworth**), περνά στη διαδικασία παραγωγής. Με αυτόν τον τρόπο, ανοίγει ο δρόμος, για να κάνει την εμφάνισή του ένα **νέο εμπορικό προϊόν: το εμφιαλωμένο νερό**. Το 1976, το γαλλικό αφρώδες νερό της εταιρείας Perrier κατακλύζει την αγορά. Το προϊόν αυτό, μόλις τη δεκαετία του 1990, έχει κατακτήσει μεγάλο μερίδιο της ελληνικής αγοράς. Το 1992, η Nestlé Waters SA απέκτησε το PERRIER και τις πηγές του.

Το 1981, στη **Χιλή, το νερό χαρακτηρίζεται ως προϊόν** από τον δικτάτορα Πινοσέτ και συντάσσεται ο «κώδικας του νερού», σύμφωνα με τον οποίο μπορούν να πωλούνται από γαιοκτήμονες «δικαιώματα νερού», δηλαδή οι υδάτινοι πόροι που βρίσκονται στις εκτάσεις τους. Εκεί, λοιπόν, στήνεται η μεγαλύτερη αγορά νερού στον κόσμο. Οι υδάτινοι πόροι της χώρας εκχωρούνται από το κράτος σε ιδιώτες. Μια εταιρεία μπορεί να είναι ιδιοκτήτης ενός ολόκληρου ποταμού, μιας λίμνης ή του υδροφόρου ορίζοντα μιας περιοχής. Εκεί, το νερό έχει μετατραπεί από αγαθό ζωής σε ιδιοκτησία, και ένα «δικαίωμα νερού» μπορεί να κοστίζει όσο ένα σπίτι. Ακόμα και στην έρημο της Ατακάμα, την ξηρότερη περιοχή του πλανήτη, οι μεταλλευτικές εταιρείες, μεγαλο-ιδιοκτήτες του μακρύτερου ποταμού της Χιλής Ρίο Λόα, αντλούν τεράστιες ποσότητες και χρησιμοποιούν το πολύτιμο νερό, για να ξεπλένουν μέταλλα, καταδικάζοντας τη γη σε ερήμωση και χιλιάδες ιθαγενείς κατοίκους και χωριά αγροτών στη δίψα, τη φτώχεια και την αναγκαστική μετανάστευσή τους.

Στην **Αργεντινή**, 10 χρόνια πριν την οικονομική κατάρρευση του 2001, η κυβέρνηση υπερηφανεύεται για την **ιδιωτικοποίηση 7 στρατηγικών τομέων της χώρας, μεταξύ αυτών και του νερού** και διατυμπανίζει πως τίποτα πια δεν θα βρίσκεται στα χέρια του κράτους.

Στη **Βολιβία**, το 2000, ιδιωτική εταιρεία απαγορεύει στους κατοίκους να μαζεύουν βρόχινο νερό, αφού στο συμβόλαιό της ήταν γραμμένο ότι ακόμα και **τα σύννεφα τους ανήκουν, καθώς είναι «δυνάμει νερό»**. Ξεσπούν διαδηλώσεις στην πόλη Cochabamba ως απάντηση στις μεγάλες αυξήσεις της τιμής του νερού. Πολλοί άνθρωποι είδαν τον λογαριασμό να τριπλασιάζεται και να τετραπλασιάζεται, κάτι που σήμαινε πως πολλοί θα έπρεπε να διαθέσουν το μισό περίπου εισόδημά τους για να πληρώσουν τον λογαριασμό. Όλα ξεκίνησαν από τη στιγμή που η εταιρεία **Bechtel** (κατασκευαστική πολυεθνική που ανέλαβε την «ανοικοδόμηση» του Ιράκ) ανέλαβε τη διαχείριση του νερού της πόλης. Οι πολίτες

απαίτησαν να σταματήσει η ιδιωτικοποίηση του νερού. Μετά από συγκρούσεις με την αστυνομία και τον στρατό, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων, πολλούς τραυματισμούς και θανάτους, η εταιρεία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τα σχέδιά της να λεηλατήσει το νερό της πόλης.

Στο **Μεξικό**, το όνομα Ameyalco προέρχεται από το ameyalli Nahuatl, που σημαίνει «τόπος όπου το νερό τρέχει καθαρό». Οι κάτοικοι της πόλης του San Bartolo Ameyalco, στο Μεξικό, εδώ και χρόνια αντιστέκονται στην εκτροπή των πηγών νερού της πόλης τους από την ιδιωτική εταιρεία **Sacmex**, με αρκετούς τραυματίες και συλληφθέντες στις μάχες με την αστυνομία και τις Ειδικές Δυνάμεις. Στο Μεξικό, η πολυεθνική **Coca-Cola**, εκμεταλλευτής των πηγών νερού της περιοχής για την παραγωγή των προϊόντων της, διαφημίζει στους ντόπιους πως ο μόνος τρόπος, για να ξεδιψάσουν, είναι να πίνουν Coca-Cola, ενώ μολύνει τον υδροφόρο ορίζοντα. Το **2013**, η κυβέρνηση του Μεξικού αποφάσισε να **εκτρέψει τα νερά του ποταμού Yaqui** προς τον ποταμό Sonora, προκειμένου να ικανοποιήσει τις ανάγκες εργοστασίων υψηλής έντασης νερού στη βιομηχανική ζώνη Hermosillo, όπως της Ford, Coca-Cola, Pepsi, Big Cola και Heineken. Ταυτόχρονα, το νερό της περιοχής των ιθαγενών κατοίκων **Yaqui** – που θυσίασαν τις ζωές τους υπερασπιζόμενοι τη γη τους πριν εκατοντάδες χρόνια στην επιχείρηση γενοκτονίας που στήθηκε από λευκούς κατακτητές γαιοκτήμονες με τη στήριξη του στρατού – προσφέρεται, για να αποκομίσει τεράστια κέρδη η μεγάλη κτηματομεσιτική εταιρεία **CEO's** η οποία αγόρασε γη σε εξευτελιστική τιμή εκμεταλλευόμενη τη φτωχοποίηση του ντόπιου πληθυσμού έχοντας τώρα τη δυνατότητα να πουλήσει αυτή τη γη αυξάνοντας την τιμή της κατά 2000%!

Στην **Ευρώπη**, η πρώτη πλήρης ιδιωτικοποίηση του νερού πραγματοποιείται στη **Βρετανία** από την Μάργκαρετ Θάτσερ: **Από τη Γαλλία μέχρι τις Φιλιππίνες και από τη Τζαμάικα μέχρι την Ιαπωνία, οι ιδιωτικοποιήσεις είναι σε εξέλιξη. Ο λαϊκός καπιταλισμός δεν είναι παρά μια παγκόσμια σταυροφορία**, είναι τα λόγια της επιστήθιας φίλης του Πινόσέτ. Τα επόμενα χρόνια το κόστος των λογαριασμών αυξάνεται κατά 67% και ταυτόχρονα στο **Παρίσι** κατά 260%, όταν το δίκτυο περνά στα χέρια της **Veolia** και της **Suez**. Την ίδια στιγμή, το επικίνδυνο βακτήριο E. coli κάνει την εμφάνισή του στο κακοσυντηρημένο δίκτυο, οδηγώντας τις «αρχές» του Μίλτφορντ στην απόφαση να κλείσουν τα σχολεία και να απαγορεύσουν στους κατοίκους την πόση νερού από τη βρύση.

Μετά την ιδιωτικοποίηση του νερού στη **Γερμανία** καθώς και το πολιτικό παιχνίδι που διαδραματίστηκε στις πλάτες της γερμανικής κοινωνίας από τους χριστιανοδημοκράτες και τους φιλελευθέρους πάνω στο ζήτημα, άρχισε να δημιουργείται ένα κίνημα που εναντιώνεται στην ιδιωτικοποίηση του νερού, ενώ το κίνημα αυτό εξαπλώνεται πανευρωπαϊκά.

Στην **Πορτογαλία**, οι αυξήσεις, μετά την ιδιωτικοποίηση, έφτασαν 400%. Στο **Γιοχάνεσμπουργκ**, εμφανίζεται τύφος εξαιτίας του κακοσυντηρημένου δικτύου. Στον **Καναδά**, οι κυβερνήσεις που πούλησαν το νερό σε ιδιώτες, κατέληξαν να δώσουν στο λαό χειρότερη ποιότητα και αυξημένες τιμές. **Με αυτόν τον τρόπο, διαμορφώνεται μονοπώλιο, αφού υπάρχει μόνο ένα δίκτυο παροχής νερού.**

Εδώ και χρόνια, η Ευρωπαϊκή Ένωση επιχειρεί να επιβάλει στις χώρες μέλη της να ιδιωτικοποιήσουν τις υπηρεσίες ύδρευσης. Το νερό γι' αυτούς δεν είναι δημόσιο αγαθό, με την έννοια της φυσικής ύπαρξής του στον πλανήτη, αλλά εντάσσεται στη σφαίρα της Αγοράς, μετατρέπεται σε εμπορικό προϊόν, μια μπίζνα δηλαδή που γι' αυτήν ήδη οι Βρυξέλλες έχουν αποφασίσει: **Στο μέλλον το νερό θα ανήκει στις πολυεθνικές αντί σε όλους εμάς.** Όσο για τις πολυεθνικές, χρόνια τώρα είναι ξεκάθαρο ότι το νερό δεν είναι δικαίωμα αλλά «παραγόμενο αγαθό». Η διαφορά έχει τρομερή σημασία: υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να χρησιμοποιεί το νερό, για να καλύψει ζωτικές του ανάγκες ως απόρροια του φυσικού δικαιώματός του σε αυτό, όπως έχουν όλα τα όντα της φύσης της οποίας άλλωστε αποτελεί μέρος. Με τη λογική ότι το νερό και ό,τι φυσικό δημιουργείται υπόγεια, υπέργεια και γύρω από τη γη που ζούμε ή ο αέρας που αναπνέουμε δεν θεωρούνται δημόσια αγαθά, δεν ανήκουν δηλαδή σε όλα τα ζώντα του πλανήτη, αλλά «αποκτούνται». Αποκτούνται ως προϊόντα και μόνο μέσα στην πλαστή πραγματικότητα της Αγοράς που δημιουργήσαν οι θεωρητικοί ιδρυτές του καπιταλισμού και υπόκεινται στους νόμους της «Προσφοράς και της Ζήτησης». Εκεί όπου όλες οι ανάγκες (ακόμα και οι ζωτικές) τσουβαλιάζονται στον όρο «Ζήτηση» και είναι δυνατόν να καλυφθούν μόνο αποκτώντας τα «προσφερόμενα» προϊόντα ή διαφορετικά τα «παραγόμενα αγαθά», πληρώνοντας στην «Τιμή» που έχει διαμορφωθεί στην Αγορά. Σύμφωνα με τους νόμους της καπιταλιστικής Αγοράς, όλες οι ανάγκες ακόμα και οι ζωτικές, όπως αυτή για νερό, έχουν ήδη μετατραπεί σε ανάγκη για απόκτηση του χρήματος που θα μπορεί να αγοράσει την κάλυψή τους. Και

δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, αφού οι «Προσφέροντες» αυτής της Αγοράς δεν «προσφέρουν» αφίλοκερδώς. Αντίθετα, στόχος τους είναι το κέρδος. Για τη μεγιστοποίηση του κέρδους, λοιπόν, αγοράζουν τη γη και τους φυσικούς της πόρους την ώρα του μεγάλου ξεπούληματος (βλ. οικονομική κρίση, δικτατορίες-Πινοσέτ, κρατικοί λακέδες του κεφαλαίου στις αστικές δημοκρατίες, πόλεμοι κτλ.) αποκλείοντας έτσι αυτούς που έχουν φυσικό δικαίωμα να έχουν τη χρήση τους, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα μηδενικό κόστος για την πρώτη και βασική ύλη αυτού που μετά την παραγωγική διαδικασία θα χαρακτηρίσουν ως δικό τους προϊόν και θα προσφερθεί στην Αγορά. Παράλληλα, προσθέτουν στα κέρδη τους και την υπεραξία της ανθρώπινης εργασίας που χρειάζεται για τη μετατροπή της πρώτης ύλης σε εμπορεύσιμο προϊόν. Έτσι με τη μετατροπή των ζωτικών αναγκών μας σε ανάγκη για απόκτηση χρήματος για την κάλυψή τους και τον αποκλεισμό μας από όσα μας ανήκουν, η προσομοίωση καταντά τρομακτικό ηλεκτρονικό παιχνίδι πολέμου: η ανάγκη για χρήμα, για να ικανοποιήσει κανείς την ζωτική ανάγκη του για νερό, φτάνει να είναι η ίδια με την ανάγκη για χρήμα, προκειμένου να αγοράσει κάποιος πετρέλαιο για να κινηθεί με το αμάξι του. Εφόσον, λοιπόν, δεν έχει χρήματα, δεν μπορεί να αγοράσει και το νερό. Κι αν ένα αμάξι δεν μπορεί να κινηθεί δίχως πετρέλαιο, ένας άνθρωπος πεθαίνει δίχως νερό. Αυτό το ονομάζουν, ορθολογική διαχείριση του νερού... και σύμφωνα με αυτήν τη λογική, για να αντιμετωπιστεί η «κρίση του νερού» – κι εφόσον λαμβάνεται ως δεδομένο ότι το νερό είναι ανθρώπινο και οικονομικό αγαθό και όχι φυσικό δικαίωμα – οι κυβερνήσεις προωθούν την ολοκληρωτική απελευθέρωση και απορρύθμιση της αγοράς του. Σε ένα άλλο επίπεδο, προωθούν την απελευθέρωση του εμπορίου και των εμπορικών συναλλαγών, τις ιδιωτικοποιήσεις μέσω συμβάσεων δημόσιου – ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) οι οποίες θεωρούνται πιο «αποδοτικές», αφού οι πολυεθνικές επιθυμούν τα κέρδη από τη διαχείριση και όχι το κόστος που συνεπάγεται η συντήρηση ή η δημιουργία υποδομών. Απαιτούν και πετυχαίνουν την ιδιωτικοποίηση των κερδών και την «κοινωνικοποίηση» του κόστους. Για να συμβεί αυτό, είναι αναγκαία η συμμετοχή της κυβέρνησης μίας χώρας η οποία, ενώ παραδίδει τη διακυβέρνηση, συνεχίζει να αναλαμβάνει το κόστος που τελικά μετακυλιέται στους πολίτες. Αυτές είναι οι Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα, η διαδικασία κατασκευής έργων η οποία προωθείται παγκόσμια για το νερό ως η πιο αποτελεσματική και συμφέρουσα μέθοδος. Συμφέρουσα, προφανώς, για τις εταιρείες. Η εμπειρία, άλλωστε και στην Ελλάδα, αυτό αποδεικνύει.

Αντιστάσεις από τον ελλαδικό χώρο:

Πολύ πριν από την επίσκεψη Ολάντ (Φεβρουάριος 2013), ο οποίος εξέφρασε το ενδιαφέρον του για το ξεπούλημα της ΕΥΑΘ και της ΕΥΔΑΠ, διαδοχικές κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ είχαν προετοιμάσει το έδαφος, τοποθετώντας ανθρώπους γαλλικών πολυεθνικών στις δυο ελληνικές εταιρείες. Σήμερα, με το 3ο Μνημόνιο που υπέγραψε η ελληνική κυβέρνηση εκτάκτου ανάγκης, ισχυρές πολυεθνικές που εκμεταλλεύονται παγκόσμια το νερό (οι γαλλικές εταιρείες **Veolia** και **Suez**) μπαίνουν οριστικά στο παιχνίδι διαχείρισης των υδάτινων πόρων (επιφανειακών και υπόγειων). Γιατί πέρα από τη διαχείριση των αστικών δικτύων ύδρευσης και των λυμάτων αποχέτευσης, στοχεύουν στη χρησιμοποίηση του νερού για την παραγωγή ενέργειας (υδροηλεκτρικοί σταθμοί), τον καθαρισμό και την ψύξη των πάνελ των φωτοβολταϊκών (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας), το διαχωρισμό των μεταλλευμάτων (Ελληνικός Χρυσός, Σκουριές, Χαλκιδική), τον έλεγχο των καλλιεργειών...

Το **1989**, στην **Αραβησό** της Μακεδονίας, κάτοικοι της περιοχής και αλληλέγγυοι από όλη την Ελλάδα αντέδρασαν δυναμικά καίγοντας τις αντλίες μεταφοράς νερού της τότε ΕΥΑΘ από τις γνωστές πηγές που απέχουν μισό χιλιόμετρο από το χωριό τους, προς τη Θεσσαλονίκη. Η κυβέρνηση αποφάσισε να στερηθεί η γη της περιοχής της Αραβησσού το νερό των πηγών της, προκειμένου να ικανοποιηθούν οι ανάγκες σε νερό της περιοχής της Θεσσαλονίκης. Σήμερα η ΕΥΑΘ, στην οποία η γαλλική **Suez** κατέχει το 5,4%, επιχειρείται να μετατραπεί σε όχημα διείσδυσης της γαλλικής εταιρείας στα Βαλκάνια με τη μέθοδο ΣΔΙΤ, ενώ οι πηγές της Αραβησσού τελικά... «υδροδοτούν» την ΕΥΑΘ!

Η αντίσταση στη λεηλασία της γης και του νερού στις **Σκουριές της Χαλκιδικής** από την εταιρεία **EI Dorado Gold** αντιμετωπίζεται με στρατό κατοχής. Ο κάτοικοι διώκονται για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, προφυλακίζονται με κατασκευασμένες κατηγορίες. Διώκεται ως έγκλημα ο αγώνας για τη

γη και την ελευθερία, ενάντια στη λεηλασία της ζωής, την καταστροφή και την ερημοποίηση που θα επιφέρει η El Dorado Gold.

Τι προτείνουμε:

Αν χθες ο κρυμμένος θησαυρός ήταν το χρυσάφι, το ασήμι, τα μέταλλα και οι πολύτιμες πέτρες, σήμερα είναι το νερό, ο αέρας, τα δάση και ολόκληρη η φύση. Ο άγριος καπιταλισμός εξαπολύει έναν νέο πόλεμο: τη λεηλασία και την καταστροφή της γης και των φυσικών της πόρων. Αν πριν το κράτος είχε το ρόλο του θεματοφύλακα και του διαχειριστή του δημόσιου πλούτου, τώρα ανοίγει την πόρτα σε μια μεγάλη αγορά, για να δράσει το βιομηχανικό, χρηματοπιστωτικό, εμπορικό, τραπεζικό, κτηματομεσιτικό, κεφάλαιο.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις δεν ενδιαφέρονται συνολικά για τη γη, αλλά μόνο για αυτήν που εγγυάται κέρδη, όπως οι δασώδεις εκτάσεις, οι ζώνες με φυσικούς πόρους και δυνατότητες εκμετάλλευσης, για όλους εμάς, ο πόλεμος για το νερό είναι πόλεμος ενάντια σε όσους νομίζουν πως αυτός ο κόσμος τους ανήκει. Πως μπορούν να διαλύσουν τη γη, να καταστρέψουν κάθε μορφή ζωής, να ερημώσουν ολόκληρες χώρες και ηπείρους.

Ζούμε απέναντι στην απόπειρα ολοκληρωτικής διαχείρισης της ζωής μας. Δεν αρκεί πια μόνο να αντιστεκόμαστε ο καθένας στο μετερίζι του, περιμένοντας τη μια ή την άλλη επίθεση του δυνάστη και του χρήματος. Πιστεύουμε ότι η συλλογική δύναμη που τώρα μας χρειάζεται για να επιβιώσουμε, είναι η μόνη που μπορεί να σταματήσει τις επιθέσεις. Κάθε συλλογική αντίσταση στη γειτονιά δεν είναι αποσπασματική ούτε μάταιη. Συμπληρώνει τη μάχη για την ίδια μας τη ζωή, τη μάχη ενάντια στον ακήρυχτο αυτό παγκόσμιο πόλεμο.

Η συνέλευσή μας

Από τον Σεπτέμβρη του 2011 (ημερομηνία επιβολής του πρώτου χαρατσιού), δίνει τη μάχη, ενάντια στα χαράτσια και τις αποκοπές ρεύματος, προτάσσοντας τη συλλογική άρνηση πληρωμών σε ό,τι καταδυναστεύει τη ζωή μας. Από το καλοκαίρι του 2013, διευρύνει το πεδίο δράσης της, συζητώντας για τη διάλυση της παιδείας και της υγείας, την κατάργηση και καταπάτηση κάθε εργατικού δικαιώματος και μισθολογικής συνθήκης, την επιδρομή των εργολάβων που τώρα πια κόβουν και το νερό για οφειλές πάνω από 100€. Συζητά για τον κανιβαλισμό των εφόρων που, «ελαφρά τη καρδιά», υπογράφουν την κατάσχεση μισθών και συντάξεων και βγάζουν τα σπίτια των φτωχών μεροκαματιάρηδων στον πλειστηριασμό, για τις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης και διευρύνει τις αντιστάσεις της, καλώντας, μέσω των παρεμβάσεών της, σε δυναμική αντίσταση. Τον Μάρτιο του 2014, παρεμβαίνει δυναμικά στην Εφορία Παγκρατίου, απαιτώντας από τον ανεκδιήγητο έφορο της να σταματήσει κάθε κίνηση πληστηριασμού ή κατάσχεσης. Στηριζόμενη αποκλειστικά στις δικές της δυνάμεις, έχοντας επίγνωση της ανισότητας του αγώνα, των αδυναμιών και των λαθών της, εδώ και 3 χρόνια, ενώνει το ρεύμα και το νερό, αποσοβεί πλειστηριασμούς, πραγματοποιεί δεκάδες παρεμβάσεις: σε εφορίες, κέντρα υγείας, οργανισμούς κοινής ωφέλειας (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ), περιπολεί στις γειτονιές, μπλοκάροντας ελεγκτές Μ.Μ.Μ. και εργολάβους διακοπών ρεύματος και νερού.

Απογοητεύεται από τη λαιμοδεία, την καχυποψία, τον χλευασμό, τον κυνισμό κάποιων. Επιθυμεί την ενεργό συμμετοχή και παίρνει θάρρος από την αποδοχή και τη στήριξη κάποιων άλλων. Εκείνο όμως που αρνείται, είναι να σκύψει το κεφάλι, να σταματήσει να παλεύει. Θέλει να προχωρήσει, να ριζώσει και να απλωθεί. Να παρεμβαίνει και να αλλάξει πράγματα και καταστάσεις. Γι' αυτό καλεί σε συστράτευση όλους τους γείτονες, τις συνελεύσεις που δραστηριοποιούνται στην περιοχή των Ανατολικών συνοικιών, κάθε έναν, κάθε μία: που βιώνουν την απειλή της εξαθλίωσης. Που αναγνωρίζουν στον εαυτό τους ακόμα το δικαίωμα να είναι ελεύθεροι. Που θέλουν να μετατρέψουν την ψυχολογία του φόβου και της ηττοπάθειας σε επιθυμία για δημιουργία και ζωή! Σε έναν αγώνα μαραθώνιο, επίμονο, επίπονο αλλά ανυποχώρητο. Συντονισμένο, οργανωμένο αλλά και αυθόρμητο. Δημιουργικό, πολυμέτωπο, ανιδιοτελή. Χωρίς διαμεσολαβητές αλλά με ξεκάθαρο στόχο, που να υπηρετείται από πολύμορφες δράσεις: **τη δημιουργία κοινωνικού κινήματος στις γειτονιές μας που θα μπορεί να αναχαιτίσει τον οδοστρωτήρα της καπιταλιστικής σχιζοφρένειας.**

Συνέλευση για δράσεις ενάντια στα χαράτσια Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου
syneleysigiadrasedisenantiastaxaratsiavpk.squat.gr

Τηλέφωνο ενημέρωσης, αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας: 6983 475657